

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร โดยเฉพาะสังคมปัจจุบันที่ประเทศต่าง ๆ ในโลกมีการติดต่อกันอย่างใกล้ชิด ภาษากลางหรือภาษาสากลที่จะใช้ในการติดต่อกันและกัน จึงมีความสำคัญและความจำเป็นในการเรียนรู้มากขึ้น สังคมไทยก็เช่นกันมีการติดต่อกับชาวต่างประเศมากขึ้น ทั้งในด้านธุรกิจ ราชการ สังคม และวัฒนธรรม ความต้องการผู้มีความรู้ และทักษะในด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาหลักที่ใช้ในการติดต่อกับชาวต่างประเศมากขึ้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของบุคคลในสังคม ส่วนใหญ่จะเริ่มต้นจากระบบโรงเรียนที่ได้จัดการสอนมาเป็นเวลานาน แต่ผลที่ได้ยังไม่เป็นไปตามต้องการ ผู้เรียนยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้ดีเท่าที่ควร แม้จะได้รับการสอนติดต่อกันเป็นเวลานานนับสิบปี ปัจจุบันหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนได้ตระหนักดีว่า ถึงเวลาที่จะต้องมีการปรับปรุงคุณภาพการสอนภาษาอังกฤษแล้ว (พนม พงษ์ไพบูลย์ 2533: 10) และมีการเรียกร้องให้หน่วยงานทางการศึกษาเอาใจใส่ดูแลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นในทุกกระดับ และสมควรที่จะได้ทำการวิจัยเพื่อหาแนวทางการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนทุกระดับเกิดการเรียนรู้ และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีในระยะ เวลาที่ไม่ยาวนานจนเกินไป (ไทยรัฐ 2535 : 3)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของประเทศไทย ได้มีมาตั้งแต่สมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สืบเนื่องต่อมาถึงปัจจุบันในระยะแรกครูใช้วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล ผู้เรียนจึงมีความรู้ด้านไวยากรณ์และทักษะการอ่าน การเขียน และการแปลเป็นอย่างดี แต่จะมีทักษะการฟัง-พูดได้ต่อกับเจ้าของภาษาน้อย ระยะต่อมาเมื่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด แพร่หลายเข้ามา กระทรวงศึกษาธิการจึงส่งเสริมให้ครูใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูด แต่เนื่องจากครูขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีสอน ทั้งคุ้นเคยกับการสอนแบบเดิม การนำวิธีสอนแบบนี้จึงไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนั่นคือ นักเรียนบางส่วนจะมีทักษะการฟัง-พูดเพิ่มขึ้นแต่ไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสนทนาที่เปลี่ยนไปจากที่เคยฝึกกันชั้นเรียนได้ นักเรียนบางส่วนยังคงมีความรู้ และทักษะแบบเดิมคือ ไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้

(กรมวิชาการ 2511: 114-115) กระทรวงศึกษาธิการจึงไม่บรรจุวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 แต่ปรากฏว่ามีเสียงเรียกร้องจากผู้ปกครอง สื่อมวลชน และหน่วยงานต่างๆ ให้เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษใหม่ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ทบทวนนโยบายการจัดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และตกลงให้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาอีก ในปี พ.ศ. 2525 โดยให้มีการปรับปรุงขอบเขตของเนื้อหา แนวการสอน สื่อการสอน และการวัดผลให้เป็นไปตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่กำลังแพร่หลายและเป็นที่นิยมอยู่

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จะเริ่มสอนจากระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ มีเวลาเรียนทุกวัน วันละ 1 ชั่วโมง ตลอด 40 สัปดาห์ในหนึ่งปีการศึกษา โดยกำหนดจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบโรงเรียน และสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล เนื้อหาที่กำหนดในหลักสูตรเน้นการเรียนรู้อะไรก็ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน และกำหนดแนวทางในการสอน เป็นการดำเนินการสอนโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อ ครูมีบทบาทในฐานะผู้จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นกลุ่มตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และใช้หนังสือ English Is Fun เป็นหนังสือเรียน (กรมวิชาการ 2528: 3)

สืบเนื่องจากการกำหนดแนวการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 นี้ ได้เสนอให้จัดกิจกรรมตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เปลี่ยนไปจากเดิมที่เน้นวิธีสอนแบบฟัง-พูด กรมวิชาการ จึงได้จัดทำคู่มือหนังสือ English Is Fun สำหรับครูชั้น เพื่อเสนอแนะแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอน โดยในแต่ละบทจะเป็นการชี้แจงจุดประสงค์ เนื้อหา (เนื้อหาบทวนเนื้อหาใหม่ และเนื้อหาเสริม) การเตรียมตัวของครู สื่อการเรียน กิจกรรม (กิจกรรมบทเรียน กิจกรรมเสริม) จำนวนคาบ การจัดแบ่งเนื้อหาและกิจกรรมการสอนในแต่ละครั้ง ครั้งละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที รวม 1 ชั่วโมง กิจกรรมที่เสนอแนะในแต่ละครั้งจะเป็นไปตามลำดับดังนี้

- 1) กิจกรรมทบทวนบทเรียนเดิม
- 2) กิจกรรมการสอนฟัง-พูด

3) กิจกรรมการอ่านนิยาย เล่าเรื่อง อ่านออกเสียง

หรือกิจกรรมการเขียน เขียนคำศัพท์ ทำแบบฝึกหัดเขียนตอบ ระบายสี

4) กิจกรรมเสริม เช่น เกมฝึกโต้ตอบ เพลง การเตรียมสื่อการเรียน เช่น ตัดรูปภาพจากหนังสือแบบเรียน สำหรับใช้ในการฝึกกิจกรรมการฟัง-พูด เป็นต้น

นอกจากนี้ กรมวิชาการได้จัดการอบรมครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาทั่วประเทศ ให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และแนวการสอนภาษาอังกฤษ และสามารถดำเนินการสอนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ทั้งยัง เสนอแนะให้โรงเรียนพิจารณาเลือกครูภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์วุฒิการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก ผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวหลักสูตรใหม่ เป็นอันดับรองลงไป เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารได้อย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่จากการติดตามผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของบุคคลและหน่วยงานต่าง ๆ พบว่า การจัดการเรียนการสอนยังไม่เป็นไปตามความต้องการของหลักสูตร มีอุปสรรคและปัญหาดังนี้

ด้านครูผู้สอน จากการศึกษาของพิมพ์ นาคสุข (2527) และสิริพร บุญญานันต์

(2531) พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้มีวุฒิการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยตรง และยังมีครูผู้สอนบางส่วนไม่ได้เข้ารับการอบรมที่กรมวิชาการจัดขึ้น ครูจึงมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่เป็นจุดเน้นของหลักสูตรในระดับหนึ่ง ไม่มากพอที่จะจัดกิจกรรมหรือดำเนินการสอนตามแนวทางของหลักสูตรได้ทั้งหมด นอกจากนี้ ครูยังเคยชินกับลักษณะการสอนตามแนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปล และการสอนแบบฟัง-พูด แบบเดิมอยู่ และยังมีการนำการสอนทั้งสองแนวทางมาใช้ในการสอนด้วย อนึ่ง เนื่องจากครูไม่มั่นใจที่จะใช้ภาษาในห้องเรียน ครูจึงไม่ได้ใช้ภาษากับผู้เรียนมากนัก

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากครูจะมีอุปสรรคด้านความรู้เกี่ยวกับภาษาและวิธีสอนแล้ว ในการจัดการสอนตามแนวที่เสนอแนะไว้ในคู่มือหนังสือ English Is Fun เล่ม 3 นั้น ครูไม่สามารถจัดกิจกรรมตามที่เสนอแนะไว้ให้ครบถ้วนได้ กิจกรรมบางอย่างครูไม่สามารถปฏิบัติได้ กิจกรรมการฝึกโต้ตอบมักไม่ได้ทำ หรือทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร (สิริพร บุญญานันต์ 2531: 60) ครูบางส่วนยังใช้วิธีสอนที่ให้นักเรียนอ่านตามหนังสือเรียน และทำ

แบบฝึกหัดเขียนตอบคำถามมากกว่าการฝึกใช้ภาษาโต้ตอบกัน ครูจะทำกิจกรรมเฉพาะกิจกรรม บทเรียนที่ไม่ต้องใช้เวลาเยอะ เน้นการท่องศัพท์ และการอ่าน เพื่อให้ให้นักเรียนทำข้อสอบปลายภาคเรียนของกลุ่มโรงเรียนได้ และจากการสอบถามครูผู้สอนอย่างไม่เป็นทางการ พบว่า มีครูบางส่วนดำเนินการสอนโดยนำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เห็นว่ามีผลดี นอกเหนือจากที่เสนอแนะในคู่มือครูมาใช้ แต่ก็ยังไม่สม่ำเสมอหรือเป็นระบบแต่อย่างใด

ด้านสื่อการสอน ครูไม่มีเวลาในการจัดเตรียมสื่อการสอนของทุกกิจกรรมได้ เนื่องจากมีภาระหลายด้าน ขาดแคลนงบประมาณและอุปกรณ์หลัก เช่น เครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง นอกจากนี้แถบบันทึกเสียงที่ได้รับไม่ชัดเจน ขาดหายไปเป็นช่วง ๆ ครูจะใช้อุปกรณ์จำพวก บัตรคำ บัตรภาพ ที่มีสำเร็จรูปมาก (อารีรัตน์ น้ำเพชร 2529: 219)

ด้านการวัดและประเมินผล ครูมีความเห็นว่า จุดประสงค์ที่กำหนดทำให้ครูทำการวัดผลนักเรียนนั้นมีจำนวนมาก ทำให้เสียเวลาในการสอน แบบทดสอบปลายภาคที่กลุ่มโรงเรียนเป็นผู้รับผิดชอบ ไม่ครอบคลุมเนื้อหาและกิจกรรมในคู่มือครู ข้อสอบยากเกินไป และเน้นการอ่าน การเขียนมาก ไม่สอดคล้องกับกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ในคู่มือครู (อารีรัตน์ น้ำเพชร 2529: 219)

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาของไทยยังมีปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ไม่เป็นไปตามความต้องการของหลักสูตรอย่างที่ควรจะเป็น (สิริพร บุญญานันต์ 2531: 60) แม้ว่าจะมีการปรับเปลี่ยนแนวการสอนให้สอดคล้องตามความก้าวหน้าของวิทยาการด้านการสอนภาษาตลอดมาก็ตาม นักเรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารตามต้องการได้ โดยเฉพาะการฟัง การเขียน (ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ 2527 และสุพจน์ สิกันทา 2529) คำถามที่ตามมา คือ วิธีสอนแบบใดจึงจะดีและเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้จบด้านการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้ครูมีความรู้ความเข้าใจ และความสามารถด้านภาษา และวิธีสอนไม่มากพอ ทั้งมีความเคยชินอยู่กับการใช้วิธีสอน แบบไวยากรณ์ และแปล วิธีสอนแบบฟัง-พูด ตามที่เคยเรียนมา และเป็นวิธีสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนระดับประถมศึกษาเกิดการ เรียนรู้หลักเกณฑ์ทางภาษา ได้พัฒนาทักษะต่าง ๆ ในการใช้ภาษาไปพร้อมกัน ซึ่งจะช่วยให้การสอนบรรลุผลตามความต้องการมากขึ้น

แนวทางแก้ปัญหาอย่างหนึ่งคือ การแสวงหาแนวทางและวิธีการใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่ง พนม พงษ์ไพบูลย์ (2533: 10) กล่าวว่า เป็นเรื่องจำเป็นอย่างมาก แนวทางนี้ยังสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของคณะ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2532 ที่ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และพบว่า ครูใช้วิธีสอนแบบ ไวยากรณ์และแปลมากที่สุด วิธีสอนแบบฟัง-พูดรองลงมา และการสอนตามแนวการสื่อสารน้อยที่สุด จึงได้เสนอว่า ครูควรมีการศึกษาค้นคว้า และหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเทคนิค วิธีการ และแนวการสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงการสอนต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ ทั้งด้านการสอนโดยทั่วไป และการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ สำหรับนำมาเป็นแนวคิดพื้นฐานในการปรับปรุงคุณภาพการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาต่อไป จากการศึกษาพบว่า ปัจจุบันมีแนวคิดที่น่าสนใจ 2 แนวคิด ที่จะนำมาใช้แก้ปัญหการสอนของครูได้ นั่นคือ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอน และการจัดการสอนตามแนวคิดแบบผสมผสานในระดับยุทธศาสตร์ การสอนภาษาของมาร์ตัน ราชละ เอียดมิตังนี้คือ

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการจัดองค์ประกอบของการสอนอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ เป็นแผนการนำองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอน มาจัดความสัมพันธ์ให้สอดคล้องกันตามแนวคิดใดแนวคิดหนึ่งอย่างเป็นระบบ ผ่านการทดลองใช้ และปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเมื่อนำไปสอนในห้องเรียนพบว่า การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนต่าง ๆ ที่มีการพัฒนาขึ้น สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และทักษะ ได้ตามต้องการดีกว่าการสอนแบบเดิมที่ใช้กันอยู่ ซึ่งจะ เน้นเฉพาะขั้นตอนการสอนเท่านั้น ผลดีของการจัดองค์ประกอบของการสอนอย่างเป็นระบบนี้ จะช่วยให้การสอนดำเนินไปอย่างสะดวก ประหยัดเวลา และค่าใช้จ่าย รวมทั้งทำให้การสอน มีประสิทธิภาพมากขึ้น (สังัด อุทรานันท์ 2529: 11) งานวิจัยที่ยืนยันความมีประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน ได้แก่ งานวิจัยของละ เอียด รักษ์เฝ้า (2524) ที่พัฒนารูปแบบการสอนเป็นกลุ่มที่ให้ผลการเรียนใกล้เคียงกับผลการสอนแบบตัวต่อตัว จากผลการนำรูปแบบการสอนนี้ไปทดลองใช้ ปรากฏว่าผู้เรียนที่เรียนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ด้านการคิดวิเคราะห์สูงกว่าการสอนแบบปกติ ส่วนในต่างประเทศ เบนเนท (Bennett 1986: 39 A-3967A) ได้ทำการสังเคราะห์ผลของการ

ใช้รูปแบบการสอนที่ จอยซ์ และ เวล (Joyce and Weil 1984) พัฒนาขึ้น 4 รูปแบบการสอน ได้แก่ รูปแบบการพัฒนาการจำ (Memory Model) รูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาการคิดสร้างสรรค์ (Synectics) รูปแบบการสอนแบบเสนอมโนทัศน์ล่วงหน้า (Advanced Organizer) และรูปแบบการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative Learning) พบว่า รูปแบบการสอนเหล่านี้ มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนจริง

ส่วนรูปแบบการสอนที่ใช้สำหรับการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงนั้น จากการศึกษาพบว่า ยังมีผู้เสนอแนะไว้บ่อย มีที่กล่าวถึงได้แก่ สเติร์น (Stern 1984) และ ฟิมพันท์ เวสสะ โทศล (2532) รูปแบบที่ สเติร์น กล่าวถึงนั้น เป็นรูปแบบที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีภาษาศาสตร์ กับการปฏิบัติหรือภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการสอนภาษา ส่วนรูปแบบการสอนที่ ฟิมพันท์ เวสสะ โทศล พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นกระบวนการ สำหรับนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา ผลการนำรูปแบบการสอนไปใช้ ปรากฏว่า ผู้เรียนที่เรียนจากรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนจากวิธีสอนแบบเดิมที่เน้นผลผลิตงานเขียนของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงเห็นว่า รูปแบบการสอนน่าจะ เป็นแนวทางที่จะนำมาใช้ในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้ และจากการศึกษาไม่พบว่า มีผู้ใดทำการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพเป็นระบบสำหรับใช้สอนในระดับประถมศึกษา

นอกจากแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอนแล้ว ผู้วิจัยยัง ได้ศึกษาพบว่า ปัจจุบัน นักภาษาศาสตร์ และนักการศึกษาที่มีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า ครูผู้สอนควรจะได้นำวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาใช้ร่วมกัน เพื่อลดข้อจำกัดหรือข้อบกพร่องอันจะ เกิดจากการใช้วิธีสอนแบบใดเพียงแบบเดียว (Girard 1980: 11-12) แนวคิดนี้เกิดขึ้นหลังจากที่นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ และนักการศึกษาได้พบว่า การที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศไม่สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ตามต้องการนั้น เป็นเพราะวิธีสอนต่าง ๆ ที่ครูใช้สอนนั้น มีจุดเน้นและจุดด้อยที่แตกต่างกัน ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีทักษะในการใช้ภาษาได้ครบถ้วน จึงได้หาแนวทางแก้ไข โดยนำแนวคิดแบบผสมผสานในเชิงปรัชญามาใช้

การนำแนวคิดแบบผสมผสานไปใช้สอนในห้องเรียนนั้น มีผู้เสนอไว้น้อย และยังไม่เป็นระบบหรือแนวปฏิบัติที่ชัดเจน จากการศึกษาพบว่า มาร์ตัน (1988) ได้นำเสนอยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานสำหรับใช้ในห้องเรียนดังนี้

ในความคิดของมาร์ตัน เขากล่าวว่า ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสาน เป็นยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบหนึ่งในจำนวน 4 ยุทธศาสตร์ โดยนำเอา 3 ยุทธศาสตร์แรกมาใช้ร่วมกัน ยุทธศาสตร์การสอนภาษา 3 ยุทธศาสตร์แรก ได้แก่ ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบรับสาร ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาจากการฟัง โดยใช้ภาษาโต้ตอบน้อยที่สุด ยุทธศาสตร์นี้จะเหมาะกับผู้เรียนระดับต้นที่ไม่กล้าแสดงออก กลัวจะใช้ภาษาผิด มีความถนัดในการเรียนภาษาต่ำในชั้นเรียนแบบเร่งรัดและมีจำนวนผู้เรียนมาก ยุทธศาสตร์ที่สองคือ ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสื่อสารที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจากการฝึกสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ เน้นความคล่องแคล่วและความหมายในการสื่อสาร ยุทธศาสตร์นี้เหมาะกับผู้เรียนทุกระดับที่กล้าแสดงออก มีความถนัดในการเรียนภาษาสูง ใช้ได้กับชั้นเรียนทั้งแบบเร่งรัดและแบบปกติเหมาะกับกลุ่มเล็ก ยุทธศาสตร์ที่สาม คือ ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสร้างใหม่ เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจากการฝึกสิ่งที่ได้เรียนในห้องเรียนด้วยตนเองนอกชั้นเรียน และมาแสดงทักษะการใช้ภาษาในห้องเรียน เน้นความถูกต้องตามแบบอย่าง ยุทธศาสตร์นี้เหมาะกับผู้เรียนที่ไม่กล้าแสดงออกทุกระดับ มีความถนัดในการเรียนภาษาต่ำ ในชั้นเรียนปกติได้ทั้งกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็ก ส่วนยุทธศาสตร์ที่สี่ คือ ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสาน ซึ่งเป็นการนำยุทธศาสตร์ 3 ยุทธศาสตร์ ที่กล่าวมาไว้มาใช้สอนร่วมกันครั้งละ 2 ยุทธศาสตร์ได้ 4 ลักษณะ คือ

ลักษณะที่ 1 ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานที่ใช้ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบรับสารเป็นตัวนำ และตามด้วยยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Combination 1 the receptive strategy followed by the communicative strategy) เป็นการสอนที่แบ่งได้เป็น 2 ช่วง ของเวลาเรียนตลอดเทอม คือ ช่วงแรกประมาณ 1/3 จะเป็นการให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการฟังและการอ่านโดยไม่โต้ตอบ ช่วงหลังจะ เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเหมาะสำหรับผู้เรียนแบบกล้าแสดงออก เป็นชั้นเรียนแบบเร่งรัด กลุ่มเล็ก ผู้สอนต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูง มีเวลาในการเตรียมสื่อสำหรับสอนการรับสาร ยุทธศาสตร์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การออกเสียงได้ดี และสามารถออกเสียงได้ชัดเจน เรียนด้วยความสบายใจในช่วงแรก แต่การฝึกแบบสื่อสารในช่วงหลัง อาจทำให้เกิดข้อบกพร่องจากการสอดแทรกของภาษาแม่ได้ง่าย

ลักษณะที่ 2 ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานที่ใช้ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบรับสารเป็นต้นนำและตามด้วยยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสร้างใหม่ (Combination 2 the receptive strategy followed by the reconstructive strategy) เป็นการสอนที่ช่วงแรกประมาณ 1/5 ของเวลาเรียน จะเป็นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการฟังและการอ่านเช่นเดียวกัน แต่ช่วงหลังประมาณ 4/5 จะเป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามโครงสร้างกฎเกณฑ์ที่ได้เรียนไปแล้วให้ถูกต้อง โดยนำมาแสดงออกในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดเหมาะสำหรับผู้เรียนแบบเก็บตัวไม่กล้าแสดงออก ใช้ได้ทั้งในชั้นเรียนแบบเร่งรัดและแบบปกติ ทั้งกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ผู้สอนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมายไม่มากนักสามารถใช้ได้

ลักษณะที่ 3 ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานที่ใช้ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสื่อสารเป็นต้นนำ และตามด้วยยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสร้างใหม่ (Combination 3 the communicative strategy followed by the reconstructive strategy) เป็นการสอนที่ช่วงแรกใช้เวลาานกว่าช่วงหลัง คือ สอนด้วยยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสื่อสารจนากล้นหมดเทอม ประมาณ 4/5 ของเวลาเรียน แล้วจึงสอนด้วยยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสร้างใหม่ ประมาณ 1/5 ของเวลาเรียน วิธีนี้แม้จะเหมาะสำหรับผู้เรียนที่กล้าแสดงออกในชั้นเรียนแบบเร่งรัด แต่อาจมีปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนที่ผ่านการใช้ภาษาโดยไม่มีการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างจริงจังแล้วจะไม่สนใจที่จะฝึกการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ผู้สอนควรมีความสามารถในการใช้ภาษาสูง

ลักษณะที่ 4 ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานที่ใช้ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสร้างใหม่เป็นต้นนำ และตามด้วยยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Combination 4 the reconstructive strategy followed by the communicative strategy) ผู้เรียนจะได้เรียนรู้และฝึกการใช้ภาษาที่ถูกต้องก่อนประมาณ 4/5 จึงจะมีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาอย่างเสรีซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 1/4-1/5 ของเวลาเรียนทั้งหมด เหมาะสำหรับที่จะใช้กับชั้นเรียนปกติกลุ่มใหญ่ และผู้เรียนมีลักษณะเก็บตัวไม่กล้าแสดงออก ผู้สอนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไม่มากนักสามารถใช้ได้

นอกจากนี้ มาร์ตัน (Marton 1988: 22) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่าในการเลือกนำยุทธศาสตร์ใดมาใช้ ผู้ใช้จะต้องเลือกโดยคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการ คือ องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน เกี่ยวกับระดับความถนัดและลักษณะในการเรียนรู้ และองค์ประกอบด้านบริบทของการสอน ได้แก่ ขนาดของชั้นเรียน ความเร่งรัดของการสอน และระดับความสามารถด้านภาษา

และการสอนของผู้สอน สิ่งที่คุณจะต้องทราบคือ ผู้เรียนที่ตนรับผิดชอบนั้นมีระดับความถนัดมากน้อยเพียงใด มีลักษณะการเรียนรู้เป็นอย่างไร ส่วนใหญ่กล้าแสดงออกหรือเป็นแบบเก็บตัว จำนวนผู้เรียนมากน้อยเพียงใด เป็นชั้นเรียนปกติหรือเร่งรัดมากน้อยเพียงใด ผู้สอนเองมีความสามารถอยู่ในระดับใด เพื่อจะได้เลือกยุทธศาสตร์การสอนภาษาที่เหมาะสมสอดคล้องกับองค์ประกอบที่ได้กล่าวแล้ว เนื่องจากแต่ละยุทธศาสตร์จะมี ลักษณะ เฉพาะที่เหมาะสมสำหรับจะนำไปใช้กับลักษณะของผู้เรียนที่ต่างกันออกไป

อย่างไรก็ตาม มาร์ทันทกล่าวว่า แม้ว่าการจัดการสอนตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานนี้ ยังมีความชัดเจน และความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติไม่มากพอ ทั้งยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานทั้ง 4 ลักษณะ มีข้อจำกัดไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ได้ครบถ้วน แต่การจัดการสอนตามแนวยุทธศาสตร์การสอนแบบผสมผสานทั้ง 4 ลักษณะนี้ก็ยังมีผลดีต่อผู้เรียนมากกว่าการใช้ยุทธศาสตร์การสอนแบบใดเพียงแบบเดียว

ข้อดีของการจัดการสอนตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ทันทสรุปได้ดังนี้

- 1) ในการเลือกนำยุทธศาสตร์การสอนภาษา วิธีสอน กิจกรรม สื่อและการวัดผล มาใช้นั้น ได้มีการคำนึงถึงตัวผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด
- 2) ในการเลือกนำยุทธศาสตร์การสอนภาษาที่จะนำมาใช้ด้วยกันนั้น แต่ละยุทธศาสตร์จะมีจุดเน้นที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และทักษะที่ต่างกัน เมื่อนำมาใช้ด้วยกันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และทักษะได้ครอบคลุมมากขึ้น เท่ากับช่วยลดปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากการสอนด้วย
- 3) ในการเลือกนำยุทธศาสตร์การสอนภาษา วิธีสอน กิจกรรม สื่อและการวัดผล ใด ๆ มาใช้ให้สอดคล้องกันนั้น จะต้องเลือกสิ่งที่มีผลการวิจัยยืนยันว่าใช้ได้ผลดี ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริง ดังนั้นโอกาสที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมาย จะมีมาก
- 4) ในการเลือกนำยุทธศาสตร์การสอนภาษา วิธีสอน กิจกรรม สื่อและการวัดผล มาใช้ ผู้สอนมีโอกาสที่จะได้เลือกทำในสิ่งที่ตนถนัด หรืออยู่ในความสามารถที่จะทำได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการสอนด้วย
- 5) การนำวิธีสอน กิจกรรม สื่อและการวัดผล ที่มีลักษณะแตกต่างกันมาใช้ร่วมกัน ย่อมทำให้การสอนของคุณสามารถสนองตอบต่อลักษณะการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของผู้เรียนแต่ละคนได้มากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี และมีความรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

จากการนำเสนอรายละเอียดของแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการสอนและยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตัน นับว่าข้อความรู้ทั้งสองอย่างเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ น่าสนใจ นำมาใช้ เพราะเป็นสิ่งที่จะช่วยทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริง และยังไม่มีการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ หรือนำแนวคิดแบบผสมผสานมาใช้อย่างจริงจัง เป็นระบบ ชัดเจนมากพอ ทั้งนี้หากได้มีการนำมาใช้จะเป็นผลดีต่อการพัฒนาคุณภาพการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาโดยตรงอย่างมาก ทำให้ผู้วิจัยมีความคิดว่า ถ้าได้นำยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตันมาเป็นแนวคิดพื้นฐาน เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษสำหรับใช้สอนนักเรียนระดับประถมศึกษาอย่างเป็นระบบแล้ว รูปแบบการสอนที่ได้น่าจะมีผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับศึกษามีประสิทธิภาพมากขึ้น และมีผลดีต่อผู้เรียนตามเป้าหมายและตามต้องการของหลักสูตรและสังคมไทยที่มุ่งหวังจะให้ผู้เรียนได้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะทางภาษาที่จะนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับวัย ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ต่อตนเองและประเทศชาติ จึงสนใจที่จะทำการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตัน สำหรับเป็นแนวทางที่ครูจะนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพของการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษสำหรับใช้สอนนักเรียนระดับประถมศึกษาตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตัน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น กับการสอนตามกิจกรรมที่เสนอแนะในคู่มือหนังสือ English Is Fun เล่ม 3 สำหรับครูบทที่ 1-4

สมมติฐานของการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในครั้งนี้ เป็นความพยายามที่จะจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์

สอดคล้องกันอย่างเป็นระบบ โดยใช้นาฏยศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตัน ที่เปิดโอกาสให้ครูได้เลือกนาฏยศาสตร์การสอน วิธีสอน และกิจกรรมการสอน ที่มีผลดีต่อผู้เรียนแตกต่างกัน เป็นแนวคิดพื้นฐาน ซึ่งทั้งรูปแบบการสอน และนาฏยศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสาน เป็นสิ่งที่น่าสนใจและสามารถช่วยให้นักเรียนมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นผลดีต่อผู้เรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังผลการวิจัยของละเอียด รักษ์เม่า (2528) พิมพ์ธ์ เวสสะโกศล (2532) อุษณีย์ พลอยแก้ว (2519) และศรีมาลา พิมพ์นิษฐ์ (2531) นอกจากนี้ในการพัฒนารูปแบบการสอน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ได้รูปแบบการสอนที่จะเป็นทางเลือกใหม่สำหรับครูในการนำไปใช้สอนให้เกิดผลดีต่อผู้เรียนตามต้องการ อันจะช่วยลดปัญหาในการสอนและเป็นการตอบสนองต่อความต้องการของสังคมได้ จึงเชื่อว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้จะมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษา เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากเดิมและเพิ่มขึ้นมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนด้วยรูปแบบการสอนนี้ จึงตั้งสมมติฐานดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น จะทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนของกลุ่มควบคุมที่สอนด้วยกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือหนังสือ English Is Fun สำหรับครูเล่ม 3 ของกรมวิชาการ
2. การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น จะทำให้ความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลัง เรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองต่างจากกลุ่มควบคุม
3. การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น จะทำให้ระดับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากรที่ศึกษา เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น และการสอนตามกิจกรรมที่เสนอแนะในคู่มือหนังสือ English Is Fun เล่ม 3 สำหรับครู บทที่ 1-4

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ตัวแปรควบคุม ได้แก่ ความถนัดในการเรียนภาษาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอน คือ เนื้อหาบทที่ 1-4 ในคู่มือหนังสือเรียน English Is Fun เล่ม 3 สำหรับครู ซึ่งเป็นเนื้อหาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำนิยามศัพท์

รูปแบบการสอน หมายถึง แผนแสดงการจัดการเรียนการสอน สำหรับนำไปใช้สอนในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ให้มากที่สุด แผนดังกล่าวจะแสดงถึงลำดับและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญในการสอน และสอดคล้องกันไป ภายใต้หลักการของแนวคิดพื้นฐานเดียวกัน องค์ประกอบทั้งหลาย ได้แก่ หลักการจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและทักษะที่ต้องการสอน ยุทธศาสตร์การสอน วิธีสอน กระบวนการสอน ขั้นตอนและกิจกรรมการสอน และการวัดผลและประเมินผล ซึ่งได้มาจากการศึกษาสภาพและปัญหาในการเรียนการสอน การวิเคราะห์หลักสูตร การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผ่านการนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนในโรงเรียนแล้วปรากฏว่า สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาทางภาษา และทักษะการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน สามารถนำความรู้และทักษะไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความจำเป็นได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสมได้จริงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ทัน หมายถึง ยุทธศาสตร์การสอนภาษาที่มาร์ทันได้เสนอให้ถ่ายทอดศาสตร์การสอนภาษาแบบต่าง ๆ ที่มีอยู่ได้แก่ ยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบรับสารที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจากการรับสารด้วยการฟัง-การอ่าน และโต้ตอบด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยใช้ภาษาเป้าหมายน้อยที่สุด แบบสื่อสารที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจากการฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน และแบบสร้างใหม่ที่เน้นให้ผู้เรียน เรียนรู้ภาษาจากการสอนของครูและการฝึกใช้สิ่งที่เรียนมาซ้ำ ๆ ให้ถูกต้อง มาใช้ร่วมกันครั้งละ 2 ยุทธศาสตร์ ได้ 4 ลักษณะ คือ

- ลักษณะที่ 1 ใช้แบบรับสารเป็นตัวนำ ตามด้วยแบบสื่อสาร
- ลักษณะที่ 2 ใช้แบบรับสารเป็นตัวนำ ตามด้วยแบบสร้างใหม่
- ลักษณะที่ 3 ใช้แบบสื่อสารเป็นตัวนำ ตามด้วยแบบสร้างใหม่
- ลักษณะที่ 4 ใช้แบบสร้างใหม่เป็นตัวนำ ตามด้วยแบบสื่อสาร

แต่ละลักษณะนี้จะเหมาะสำหรับการนำไปใช้กับผู้เรียน และปรับการสอนที่ต่างออกไป ทั้งนี้เพื่อให้การสอนภาษาในระดับรายวิชา มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าการใช้ยุทธศาสตร์ใดเพียงยุทธศาสตร์เดียว

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตัน หมายถึง แผนการจัดการสอนที่นำยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบต่าง ๆ ได้แก่ แบบรับสาร แบบสร้างใหม่ และแบบสื่อสาร ซึ่งมีข้อดีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และทักษะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไป มาใช้สอนร่วมกัน โดยจัดองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาและทักษะที่ต้องการสอน ยุทธศาสตร์การสอน กระบวนการสอน วิธีสอน ขั้นตอนและกิจกรรมการสอน การวัดและประเมินผล ให้มีความสัมพันธ์สอดคล้องตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานอย่างเป็นระบบ เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียน ปรับของการสอนระดับประถมศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหา และพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทั้งสี่ สามารถนำความรู้และทักษะไปใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความจำเป็นได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสม ตลอดจนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับความรู้ความสามารถ และทักษะการฟัง-พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน อันเกิดจากการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูจัดให้ วัดได้จากการให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความถนัดในการเรียนภาษา หมายถึง ระดับความสามารถของนักเรียนแต่ละคนในการที่จะเรียนรู้และพัฒนาทักษะการใช้ภาษาได้เร็วหรือช้า วัดได้จากการให้นักเรียนทำแบบวัดความถนัดในการเรียนภาษาที่เป็นแบบวัดมาตรฐานของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง สภาพของความรู้สึก ความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านความสำคัญ ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มชนเจ้าของภาษา เจตคตินี้มีทั้งด้านบวกและลบ สามารถเปลี่ยนแปลง

ได้ การเปลี่ยนแปลง เจตคติอาจมีผลเนื่องจากประสบการณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อม วัตถุประสงค์จากการให้นักเรียนทำแบบสำรวจ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ข้อจำกัดของการวิจัย

จากการสำรวจเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีระดับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง ซึ่งอาจจะทำให้การเพิ่มระดับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองเห็นได้ไม่ชัดเจน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามแนวยุทธศาสตร์การสอนภาษา แบบผสมผสานของมาร์ตัน ที่เหมาะสมสอดคล้องกับผู้เรียนระดับประถมศึกษา และบริบทของการสอน
2. ช่วยพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติ เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนระดับประถมศึกษา
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตและการศึกษาในขั้นสูงต่อไป
4. เป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น